

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku [...] Klubu Sportowego [...] w N. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W.

z udziałem zainteresowanych K.B., M.G.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 listopada 2017 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 12 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 listopada 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), w uwzględnieniu apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 grudnia 2013 r. w ten sposób, że oddalił odwołania [...] Klubu Sportowego [...] w N. (dalej jako płatnik składek) od decyzji organu rentowego z dnia 6 października 2009 r. stwierdzających, że K.B. w okresie od 16 października 2003 r. do 31 grudnia 2004 r. oraz M.G. w okresie od 16 października 2003 r. do 30 kwietnia 2004 r. podlegali ubezpieczeniom społecznym i pochodnym z tytułu zatrudnienia u płatnika składek i ustalających podstawę wymiaru składek na te ubezpieczenia.

W skardze kasacyjnej płatnik składek zarzucił naruszenie prawa materialnego, a to art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o

systemie ubezpieczeń społecznych (dalej jako ustawa systemowa), art. 750 k.c. oraz art. 22 i art. 22 § 1¹ k.p. przez nieuzasadnione przyjęcie, że M.G. i K.B. podlegali ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia u płatnika, podczas gdy faktycznie nie byli pracownikami, świadcząc usługi na rzecz płatnika na podstawie umowy cywilnoprawnej o profesjonalne uprawianie piłki nożnej.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem odwołania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został potrzebą wykładni wskazanych w podstawie kasacyjnej przepisów wywołujących poważne wątpliwości zawierające się w pytaniu: „czy możliwa jest zamiana umowy o pracę na umowę cywilnoprawną o świadczenie usług, w sytuacji gdy umowa o pracę faktycznie nie miała takiego charakteru, a w rzeczywistości była umową o świadczenie usług, mylnie traktowaną przez strony jako umowa o pracę”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Odwołanie się do przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie

sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie tylko bowiem nie przeprowadza jakiegokolwiek wywodu jurydycznego dla wykazania, że przesłanka ta faktycznie zachodzi, ale nawet nie wskazuje przepisów prawa, które - w jego ocenie - budzą wątpliwości interpretacyjne. Odwołanie się w tym zakresie do przepisów powołanych w podstawie kasacyjnej jest niewystarczające, gdyż rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie.

Ponadto Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że wypełnienie obowiązku przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie zagadnienie prawne lub potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów nie może być zastąpione przez ograniczenie się do sformułowania samego pytania (jak czyni to skarżący), ale konieczne jest przeprowadzenie pogłębionego wywodu prawnego w zakresie wykazania, jak przepisy konstruujące zagadnienie lub wymagające interpretacji powinny być rozumiane (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., I PK

52/11, LEX nr 1212045; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 15 lutego 2012 r., I PK 130/11, LEX nr 1215258; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13, LEX nr 1486974).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

as